

[Jytte Andersen]

Jeg er også dybt forundret over harceleringen over beslutningsprocessen omkring brev- og telefonkontrol. Som fru Pia Christmas-Møller tidligere har sagt, handler denne lovgivning om hjælp til børneforældre. Er det nogen hjælp for småbørn eller for børneforældre som sådan, hvis beslutningskompetencen skal rykkes over i retssalen? Vel er det ej nogen hjælp, det er da at foregøgle familierne og måske dem, der uden for dette hus kunne være interesseret i at forfølge den tankegang, noget forkert, for det vil i hvert fald ikke hjælpe på disse sårbare, svage familiers situation, hvis vi flytter beslutningskompetence, hvad enten det er børn og unge-udvalget, eller det er beslutningskompetencen omkring brev- og telefonkontrol, ind i en retssal. Vorherre bevar mig vel, skulle jeg hilse og sige.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg er altså nødt til at sige, at det er muligt, at fru Jytte Andersen mener noget andet med § 32, det kan jeg så ikke gøre for, men jeg spørger tydeligt, og jeg har ikke kunnet se det i bemærkningerne: Hvorfor skal § 32 stå således? Der er ikke noget med, at der skal føres et generelt tilsyn med alle børn i en given kommune. Det har intet med sagen at gøre.

Jeg vil gerne sige, at når jeg tager mig af telefonaflytning, så drejer det sig altså om retssikkerheden i dette land. Det drejer sig om noget meget fundamentalt, at vi kan ikke have – selv om det drejer sig om noget så alvorligt som tvangsfjernelser – at både børn og forældre kan føle, at de er i det vilde vesten. Det skal gå retfærdigt og ordentligt til, og når man kan bruge en dommerkendelse i alle andre situationer, som jeg tror det vil blive tilfældet, når vi får spørgsmålet op i Socialudvalget, så kan man også bruge det her for at sikre, at børn og forældre er blevet rigtigt behandlet.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

En række af Folketingets partier har haft lejlighed til at gennemgå Graversenudvalgets oplæg sammen med Lis Sejersen. Jeg erindrer ikke, at CD var til stede ved den lejlighed. Jeg tror, at vi i det kommende udvalgsarbejde vil nå til noget større gensidig forståelse.

For så vidt angår § 32 er det alene et forsøg – godt eller dårligt, men et forsøg – på at præcisere, at kommunen altså er det led, hvor det overordnede sociale ansvar ligger. Der er ikke tale om, at vi nu skal have en stribe sagsbehandlere eller et særligt politikorps ud at spionere og kontrollere i de private hjem – under ingen omstændigheder.

Jeg vil godt sige til fru Bente Juncker, der lægger så stor vægt på det med, om der nu skal foreligge en dommerkendelse i forbindelse med de ekstreme og få tilfælde, hvor der kan blive tale om telefonaflytning: Lad os kigge på spørgsmålet i udvalget. Det er klart, at vi fra regeringspartierne har været igennem en meget grundig proces, efter at vi har modtaget Graversenudvalgets rapport, men lad os kigge på, om det har nogen ræson. Er det en reel styrkelse af retssikkerheden, og sker det ikke på bekostning af børnenes tarv – dem, vi ville sikre med lovforslaget – så skal det da bestemt ikke være et stridspunkt; men vi har altså undersøgt sagen grundigt og er nået til den konklusion, at det ikke ville være en præcisering at indsætte en paragraf om et sådant krav.

Lad os prøve at få afdækket nogle af de mange spørgsmål, som sådan et omfattende lovforslag nødvendigvis må rejse, under udvalgsarbejdet. Jeg tror, at det kommer som en overraskelse for mange ikke bare her i huset, men også uden for, hvad der i virkelighedens verden er dagligdag i disse sager; det, vi gør nu, er, at vi præcisere det, så det klart fremgår af lovgivningen, og det er efter min bedste mening i sig selv en højnelse af retssikkerheden for de involverede parter.

Lone Dybkjær (RV):

Livet er jo konkret, og der er næppe noget, vi forholder os mere konkret til end netop børn, og næppe noget, vi bliver mere berørt af, end noget, der går ud over børn. Derfor har vi også alle sammen et sæt af eksempler, vi kan vise frem. Fru Pia Christmas-Møller kom med et skræmmende eksempel på en situation.

Jeg vil godt komme med et andet eksempel fra min egen tilværelse. Jeg blev skilt i 1978, da mine børn var 8 og 5 år. Vi havde besluttet, at det skulle gå så lidt ud over børnene som muligt, de skulle i hvert fald blive sammen, og hvordan vi ville indrette os i forhold til dem, var vores sag, og de skulle sådan set ikke tage